

prima instanță: A. Malîi
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, Iu. Cotruță

dosarul nr. 2ra-2936/15

DECIZIE

23 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Valentina Clevadî
Ala Cobăneanu
Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru

examinînd recursul declarat de către Natalia Popescu, reprezentată de avocatul Vladimirov Natalia,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Nataliei Popescu împotriva lui Popescu Ion, intervenient accesoriu Chiriac Mihai, cu privire la împărțirea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților și la cererea reconvențională a lui Popescu Ion împotriva Nataliei Popescu cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra bunurilor mobile și imobile și împărțirea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Popescu Natalia și admis apelul declarat de către Popescu Ion, casată hotărîrea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 02 iunie 2014 și emisă o nouă hotărîre prin care acțiunea inițială a fost respinsă, iar acțiunea reconvențională a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă:

La 07 iunie 2014 Popescu Natalia a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ion Popescu cu privire la împărțirea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că a înregistrat căsătoria cu pârâtul Popescu Ion la data de 01 martie 2003, din căsătorie avînd un copil minor, fiica Popescu Dumitrița, născută la 19 octombrie 2003, care în prezent locuiește cu dînsa.

Menționează că prin hotărîrea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 24 aprilie 2012, căsătoria între dînsa și pîrîtul Ion Popescu a fost desfăcută.

Sușține că la momentul desfacerii căsătoriei nu a invocat pretenții patrimoniale. Însă, după mai multe discuții cu pîrîtul privind împărțirea bunurilor nu s-a reușit atingerea unui compromis, motiv pentru care s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Astfel, invocă că în timpul căsătoriei au dobândit cu pîrîtul bunuri proprietate comună în devălmășie și anume: apartamentul nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39, prin contractul de investiție nr. 297 din 06 februarie 2006 în valoare de 419261 lei, iar la 06 mai 2008 au mai dobîndit automobilul de model „Kia Sorento”, anul producerii 2002, cu numărul de înmatriculare CL NP 777, caroseria nr. KNEJC 521535029294 la prețul de aproximativ 150000 lei.

Invocînd principiul egalității cotelor-părți în proprietatea comună în devălmășie, reclamanta cere să fie determinate cotele din bunurile menționate în mod egal, a câte ½ cotă-parte din apartamentul și a câte ½ cotă-parte din automobilul. Însă, reieșind din faptul că bunurile indicate, care constituie proprietate comună în devălmășie, nu pot fi partajate în natură, iar în prezent dînsa cu fiica locuiesc într-un apartament pe care-l închiriază, cere ca automobilul să-i fie atribuit în proprietate pârâtului, iar dînzei să i se atribuie în proprietate privată exclusivă apartamentul, cu achitarea sultei în beneficiul pîrîtului.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 13 februarie 2013, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Chiriac Mihail.

La 28 februarie 2013 Popescu Ion a depus cererea reconvențională împotriva Nataliei Popescu cu privire la recunoașterea doar după el a dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39.

În motivarea cererii reconvenționale Popescu Ion a invocat că, Popescu Natalia a depus cerere de chemare în judecată privind împărțirea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților după desfacerea căsătoriei.

Susține că instanța de judecată este în drept, în baza cererii soțului interesat, care nu este vinovat de desfacerea căsătoriei, să declare bunurile dobîndite de el în perioada cît soții au dus gospodării separate, ca fiind proprietatea acestuia, prin prisma alin. (5) art. 20 Codul familiei, care, în opinia lui, este aplicabil cauzei din speță și justifică recunoașterea dreptului său de proprietate asupra bunurilor dobîndite de el în timp ce au dus gospodărie separată, fapt confirmat de însuși Popescu Natalia prin cererea de chemare în judecată cu privire la desfacerea căsătoriei și prin hotărârea instanței de judecată din 24 aprilie 2012.

Mai invocă că, apartamentul nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39, l-a dobîndit prin contractul de investiție nr. 297 din 06 februarie 2006 la prețul de 419 261 lei și deține și probele scrise despre proveniența banilor achitați pentru procurarea apartamentului. Acestea sunt sume bănești împrumutate în perioada 2008-2011, în total fiind împrumutată suma de 36 650 euro, mijloace bănești din contul cărora a fost efectuată și reparația apartamentului dat și procurate bunuri materiale pentru amenajarea lui.

Remarcă că în cazul existenței unor probe ce confirmă cu certitudine încetarea reală a raporturilor familiale, traiul separat al soților și lipsa unei gospodării comune fără desfacerea căsătoriei, instanța de judecată are dreptul să recunoască averea proprietate a unui soț, dacă ea a fost procurată în această perioadă din mijloacele lui personale. Valoarea bunurilor se stabilește reieșind din prețurile, care sunt în vigoare la ziua pronunțării hotărârii, ținându-se cont de procentul de uzare a bunurilor, însă în cazul reducerii valorii acestei averi după încetarea raporturilor familiale în urma

acțiunilor unilaterale ale unuia dintre soți, instanța judecătorească la împărțirea averii poate să reducă cota acestui soț din bunurile comune în această mărime, în care s-a micșorat valoarea generală a bunurilor.

Solicită Popescu Ion recunoașterea după el a dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39 și asupra automobilului de model KIA Sorento, anul producerii 2002, cu n/î CL NP 777, caroseria nr. KNEJC521535029294.

Ulterior, în cadrul examinării cauzei, reclamata Natalia Popescu, reprezentată de avocatul Ina Pucas, a înaintat o cerere de concretizare a pretențiilor și a solicitat partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie ale reclamantei Popescu Natalia și Popescu Ion astfel încât să i se atribuie în proprietatea sa apartamentul nr. 320 situat pe bd. Mircea cel Bătrân nr. 39 din mun. Chișinău în valoare de 419261 lei cu încasarea din contul său în beneficiul pârâtului Popescu Ion a sultei în sumă de 82 268,90 lei.

La 07 februarie 2014, Ion Popescu, la fel, a înaintat o cerere de concretizare a cererii reconvenționale și a solicitat recunoașterea după dînsul a dreptului de proprietate asupra bunurilor din tabelul nr. 1 procurate de el în perioada cât au dus gospodării separate cu Popescu Natalia, din mijloacele personale, (soț care nu este vinovat de desfacerea căsătoriei), dispunerea încasării din contul Nataliei Popescu în beneficiul său a sumei de 104 800 lei, ce constituie valoarea bunurilor proprietate personală a lui, precum și recunoașterea proprietății comune în devălmășie a soților asupra bunurilor enumerate în tabelul nr. 2 și partajarea acestora a câte ½ cotă-parte din valoarea lor fiecărui soț, cât și încasarea din contul Nataliei Popescu în beneficiul său a sumei de 3942 lei, ce constituie cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 02 iunie 2014, cererea de chemare în judecată a Nataliei Popescu și cererea reconvențională a lui Ion Popescu au fost admise parțial, și anume: s-a partajat proprietatea comună în devălmășie, apartamentul nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39, cu nr. cadastral 0100313.240.02.320, care aparține cu drept de proprietate Nataliei Popescu și Ion Popescu și s-a atribuit fiecăruia a câte ½ cotă-parte ideală din apartament. S-a încasat de la Ion Popescu în beneficiul Nataliei Popescu suma de 4000 euro, convertiți în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei din data executării hotărârii, ce constituie cota-parte din automobilul KIA Sorento, anul producerii 2002, caroseria nr. KNEJC521535029294, cu nr. de înmatriculare CL NP 777. În rest cerințele din cererea inițială și reconvențională au fost respinse ca fiind neîntemeiate. S-a încasat de la Natalia Popescu în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 6138,91 lei și s-a încasat de la Ion Popescu în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 8020,91 lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 17 iunie 2014 - Popescu Ion și la 03 iulie 2014 - Popescu Natalia, au declarat apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2015, a fost respins apelul declarat de Popescu Natalia și admis apelul declarat de către Popescu Ion, casată hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 02 iunie 2014 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea inițială a fost respinsă, iar acțiunea reconvențională a fost admisă parțial, fiind recunoscut dreptul de proprietate a lui Popescu Ion asupra

apartamentului nr. 320 din str. Mircea cel Bătrîn 39, mun. Chișinău în valoarea de 419 261 lei și asupra automobilului KIA Sorento, anul producerii 2002 la prețul de 150 000 lei, în rest acțiunea reconvențională a fost respinsă. Totodată, s-a încasat de la Popescu Natalia în beneficiul lui Popescu Ion cheltuieli de judecată proporțional pretențiilor admise în sumă de 5 000 lei.

La 08 octombrie 2015, Popescu Natalia, reprezentată de avocatul Vladimirov Natalia, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii inițiale integral în sensul formulat.

În motivarea recursului recurenta a invocat interpretarea eronată de către instanța de apel a prevederilor art. 21 alin. (5) Codul familiei, precum și aprecierea arbitrară a probelor.

În acest context, consideră neîntemeiate concluziile instanței de apel, precum că apartamentul și automobilul partajarea cărora se solicită, deși, au fost dobândite în timpul căsătoriei, au fost procurate din sursele financiare proprii, care au aparținut exclusiv lui Popescu Ion, făcând referire în acest sens la un șir de recipise simple întocmite de ultimul.

Susține recurenta că respectivele recipise nu confirmă contribuțiile personale ale intimatului la procurarea bunurilor comune. Presupunsele împrumuturi au fost efectuate fără acordul ei și luate de la rudele intimatului, respectiv, urmează a fi apreciate critic de instanță.

Apreciază drept neîntemeiat și argumentul pîrîtului, reținut de instanța de apel, cu referire la hotărîrea judecătorească privind desfacerea căsătoriei, precum că părțile nu au mai dus gospodărie comună timp de 7 ani, deoarece materialele cauzei atestă că soții Popescu au investit sume bănești în construcția imobilului în timpul căsătoriei lor oficiale, iar în perioada anilor 2011 Popescu Ion a efectuat tranzacții în favoarea Nataliei Popescu, fapt confirmat prin probe anexate la dosar.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei instanței de apel din 12 mai 2015, a fost expediată în adresa recurentei la 05 august 2015, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire (f. d. 74 Vol.II)

Instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 08 octombrie 2015 în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului în raport cu temeiurile recursului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel și a menține hotărârea primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva lui Popescu Ion, în urma concretizării cerințelor sale Popescu Natalia a solicitat împărțirea bunurilor proprietate comună în

devălmășie a soților și anume: apartamentul nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39 și automobilul de model „Kia Sorento”, anul producerii 2002, cu numărul de înmatriculare CL NP 777, caroseria nr. KNEJC 521535029294.

În continuare, invocînd principiul egalității cotelor-părți în proprietatea comună în devălmășie, Popescu Natalia a solicitat determinarea cotelor din bunurile menționate în mod egal, a câte $\frac{1}{2}$ cotă-parte din apartamentul și a câte $\frac{1}{2}$ cotă-parte din automobilul. Însă, reieșind din faptul că bunurile indicate, care constituie proprietate comună în devălmășie, nu pot fi partajate în natură, iar în prezent dînsa cu fiica locuiesc într-un apartament pe care-l închiriază, cere ca automobilul să-i fie atribuit în proprietatea lui Popescu Ion, iar dînzei să i se atribuie în proprietate privată exclusivă apartamentul nr. 320 situat pe bd. Mircea cel Bătrân nr. 39 din mun. Chișinău în valoare de 419261 lei cu încasarea din contul său în beneficiul pârâtului Popescu Ion a sultei în sumă de 82 268,90 lei.

La rîndul său Popescu Ion a formulat acțiune reconvențională împotriva Nataliei Popescu, concretizîndu-și cerințele și invocînd prevederile art. 20 alin. (5) Codul familiei, a solicitat recunoașterea după el a dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân nr. 39 și asupra automobilului de model KIA Sorento, anul producerii 2002, cu n/î CL NP 777, caroseria nr. KNEJC521535029294.

Judecând pricina în cauză prima instanță a admis parțial acțiunea inițială și acțiunea reconvențională, dispunînd partajarea proprietății comune în devălmășie, apartamentul nr.320, din bd. Mircea cel Bătrân, nr. 39 mun. Chișinău, cu nr. cadastral 0100313.240.02.320, care aparține cu drept de proprietate Nataliei Popescu și Ion Popescu și atribuind fiecăruia a câte $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală din apartament și încasînd de la Ion Popescu în beneficiul Nataliei Popescu suma de 4000 euro, convertiți în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei din data executării hotărârii, ce constituie cota-parte din automobilul KIA Sorento, anul producerii 2002, caroseria nr.KNEJC521535029294, cu nr. de înmatriculare CL NP 777. În rest, respingînd ca neîntemeiate cerințele din acțiunea inițială și cererea reconvențională. Totodată, s-a încasat în beneficiul statului taxa de stat de la Natalia Popescu în mărime de 6138,91 lei și de la Ion Popescu în mărime de 8020,91 lei.

Fiind investită cu judecarea apelurilor declarate de către Ion Popescu și Natalia Popescu, instanța de apel a ajuns la concluzia respingerii apelului declarat de către Natalia Popescu, admiterii apelului declarat de către Ion Popescu, casînd hotărârea primei instanțe și pronunțînd o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii inițiale, admiterii acțiunii reconvenționale și recunoscînd dreptul de proprietate a lui Popescu Ion asupra apartamentului nr. 320 din str. Mircea cel Bătrîn 39, mun. Chișinău în valoarea de 419 261 lei și asupra automobilului KIA Sorento, anul producerii 2002 la prețul de 150 000 lei, în rest respingînd acțiunea reconvențională. Concomitent, s-a încasat de la Popescu Natalia în beneficiul lui Popescu Ion cheltuielile de judecată proporțional pretențiilor admise în sumă de 5 000 lei.

În susținerea soluției date, instanța de apel, cu referire la prevederile art. 20 alin.(5) din Codul familiei, precum și la hotărîrea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 24 aprilie 2012 cu privire la desfacerea căsătoriei între părți, a reținut că

bunurile la care pretinde și Natalia Popescu, sunt bunuri procurate din surse personale a lui Popescu Ion, în perioada când soții nu mai duceau gospodărie comună.

Instanța de recurs, verificând legalitatea deciziei instanței de apel, prin prisma criticelor formulate în recurs, conchide că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și a dat o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, pe când prima instanță, justificat și amplu argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante și cu trimitere la probele administrate, având în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia admiterii parțiale a acțiunii inițiale și a acțiunii reconvenționale.

În susținerea opiniei enunțate se reține că din materialele dosarului rezultă cu certitudine faptul că Popescu Ion și Popescu (Grădinaru) Natalia au înregistrat căsătoria la 01 martie 2003. Din căsătoria a rezultat un copil - Popescu Dumitrița, născută la 19 octombrie 2003.

Tot materialul probator atestă că, prin hotărîrea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 24 aprilie 2012 căsătoria între Popescu Ion și Popescu Natalia a fost desfăcută.

Este cert și faptul că prin contractul de investiții nr. 297 din 06 februarie 2006 încheiat între Popescu Ion și SRL „Basconslux” s-a investit suma de 411 389 lei, echivalent a 29 358 euro, în construcția apartamentului nr. 320, cu două odăi, cu suprafața de 65,2 m.p., situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn 39.

Potrivit extrasului din registrul bunurilor imobile pentru efectuarea tranzacțiilor bunul imobil din sect. Ciocana, bd. Mircea cel Bătrîn 39, ap. 320, cu suprafața de 65,2 m.p, este deținut cu titlul de proprietate de către Popescu Ion și Popescu Natalia, în baza contractului de investiție nr. 297 din 06 februarie 2006.

La fel, prin adeverința nr. 1047VP din 08 mai 2012, eliberată de către Ministerul Tehnologiei Informaționale și Comunicații ÎS „Cris Registru”, s-a constatat că după Popescu Ion Mihail, a.n. 16 martie 1975, a fost înregistrat automobilul de marca „KIA Sorento” cu nr/î CLNP777, caroseria nr. KNEJC521535029294.

Totodată, prin adeverința din 29 ianuarie 2013, eliberată de către Ministerul Tehnologiei Informaționale și Comunicații ÎS „Cris „Registru” se confirmă că automobilul de model „KIA Sorento”, caroseria nr. KNEJC52153502994, la data de 06 mai 2008 a fost înmatriculat după Popescu Ion, cu eliberarea nr. CL NP 777, iar la data de 12 iunie 2012 automobilul menționat a fost reînmatriculat după Chiriac Mihail Gavril, a.n. 11 noiembrie 1958, cu eliberarea nr. de înmatriculare C NP 777 în baza contractului de vânzare-cumpărare din 12 iunie 2012, iar la data de 18 decembrie 2012, a fost efectuată operațiunea tehnologică cu schimbarea numerelor de înmatriculare CL AP 767.

Prin urmare, este incontestabil că atât automobilul de marca „KIA Sorento” cu nr/î CLNP777, cât și apartamentul nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn 39, constituie proprietate comună în devălmășie a foștilor soți Popescu Natalia și Popescu Ion, fiind dobândite de ultimii în timpul căsătoriei, iar în condițiile art. 320 alin. (2) din Codul civil, bunul imobil fiind înregistrat în Registrul bunurilor imobile.

Conform art. 19 alin. (1) Codul familiei, bunurile dobândite de către soți în timpul căsătoriei sînt supuse regimului proprietății în devălmășie.

Conform art. 20 alin. (3) Codul familiei, sînt proprietate în devălmășie a soților bunurile mobile și imobile, valorile mobiliare, depunerile și cotele de participație în capitalul social din instituțiile financiare sau societățile comerciale, care au fost construite, constituite, procurate sau făcute din contul mijloacelor comune, precum și alte bunuri dobândite în timpul căsătoriei, chiar dacă sunt procurate sau depuse pe numele unuia dintre soți.

Iar la alin.(5) al aceluiași articol este stipulat că proprietate în devălmășie a soților sunt bunurile care au fost dobîndite din ziua încheierii căsătoriei pînă în ziua încetării acesteia. Instanța judecătorească este în drept, în baza cererii soțului interesat care nu este vinovat de desfacerea căsătoriei, să declare bunurile dobîndite de către el în perioada cît soții au dus gospodării separate proprietate a acestuia.

De altfel, la caz au relevanță și prevederile art. 371 Cod civil, care, la fel, indică că bunurile dobîndite de soți în timpul căsătoriei sînt proprietatea lor comună în devălmășie dacă, în conformitate cu legea sau contractul încheiat între ei, nu este stabilit un alt regim juridic pentru aceste bunuri. Orice bun dobîndit de soți în timpul căsătoriei se prezumă proprietate comună în devălmășie pînă la proba contrară.

Raportînd la caz prevederile normelor enunțate, instanța de recurs constată drept corectă mențiunea primei instanțe cu privire la netemeinicia pretenției lui Popescu Ion privind recunoașterea dreptului de proprietate personală asupra apartamentul nr. 320 situat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn 39, or, în speță s-a stabilit incontestabil că imobilul menționat a fost procurat de către Ion Popescu și Natalia Popescu în timpul căsătoriei, fapt confirmat prin contractul de investiții nr. 297 din 06 februarie 2006, încheiat între Popescu Ion și SRL „Basconslux” și extrasul din Registrul bunurilor imobile, din car rezultă că dreptul de proprietate asupra apartamentului a fost înregistrat după ambii soți Popescu Natalia și Popescu Ion încă la 02 iunie 2010, respectiv, cazului din speță este aplicabil institutul proprietății comune în devălmășie a soților.

În asemenea împrejurări, este neîntemeiată susținerea ulterioară a lui Ion Popescu cu privire la faptul că doar el a contribuit la achitarea tranșelor pentru construcția apartamentului litigios, or, potrivit alin. (5) art. 20 Codul familiei, sunt considerate proprietate în devălmășie a soților bunurile care au fost dobîndite din ziua încheierii căsătoriei pînă în ziua încetării acesteia, iar potrivit declarațiilor părților și martorilor, la achitarea tranșelor pentru achiziționarea apartamentului au contribuit atît Popescu Ion cît și Popescu Natalia.

Respectiv, în condițiile menționate justificat prima instanța a remarcat că în sensul prevăzut de lege cotele de participare sau cotele de investiții efectuate de unul sau de altul soț și mărimea lor la care poate pretinde unul din soț nu pot influența asupra cotei-părți de proprietate în bunul în care s-a investit.

Astfel, cele descrise combat concluziile instanței de apel precum că Popescu Ion beneficiază de dreptul asupra unei cote mai mari sau asupra întregului bun litigios, or, afirmațiile aduse de intimatul în acest sens și reținute de instanța de apel sunt lipsite de suport juridic și nu pot fi luate în considerație.

Mai mult că legislația în vigoare prevede în mod cert dreptul fiecărui soț la cote egale în proprietate devălmășă, indiferent de cota de participare a fiecărui soț, cotele de participare pretinse în această ordine de idei, fiind prezumate egale, condiție prevăzută expres de art. 26 Codul familiei, precum și de art. 370 Cod civil.

În egală măsură, se atestă a fi neîntemeiată și constatarea instanței de apel cu referire la hotărârii instanței de judecată cu privire la desfacerea căsătoriei, precum că părțile pînă la desfacerea căsătoriei nu au dus gospodăria comună timp de 7 ani, în perioada care au și fost procurate bunurile partajarea cărora se solicită personal de către Popescu Ion.

Așa dar, prin hotărîrea Judecătoria Ciocana mun. Chișinău din 24 aprilie 2012 prin care a fost desfăcută căsătoria soților Popescu, s-a constatat că părțile nu locuiesc împreună de 7 ani și nici de cum că nu duc gospodăria în comun timp de 7 ani, cu atît mai mult că în cadrul judecării pricinii s-a constatat că soții Popescu au investit sume bănești în construcția imobilului în timpul căsătorii lor oficiale, iar în perioada anilor 2011 Popescu Ion efectua tranzacții în favoarea Nataliei Popescu, fapt confirmat prin probele anexate la dosar.

Analizînd aceste condiții în raport de situația din speță, este de reținut că Popescu Ion nu a prezentat probe pertinente și admisibile în condițiile art. 121, 12 CPC, ce ar confirma dreptul lui personal asupra bunurilor partajarea cărora se solicită.

Or, probele prezentate de acesta în susținerea poziției sale sub forme de recipise de împrumut, pe lîngă faptul că nu confirmă contribuțiile personale ale intimatului la procurarea bunurilor comune, au fost încheiate fără acordul soției, respectiv, nu pot fi puse la baza unei hotărîri judecătorești cu privire la partajarea bunurilor comune în devălmășie a soților.

În această ordine de idei, se atestă corectitudinea concluziei primei instanțe cu privire la faptul că bunurile pretinse a fi partajate sunt proprietate comună în devălmășie și aparțin ambilor soți în cote părți egale.

Iar cu referire la prevederile art. 370 și art. 373 alin.(1) Cod civil, instanța de recurs găsește drept întemeiată soluția primei instanțe cu privire la atribuirea Nataliei Popescu și Ion Popescu a cîte $\frac{1}{2}$ cotă parte din apartamentul nr.320, din bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 39 mun. Chișinău, deoarece în cazul partajului averii comune fiecăruia dintre coproprietarii devălmăși urmează să fie împărțite în părți egale bunurile solicitate a fi partajate.

Pentru aceleași observații, instanța de recurs consideră temeinică și soluția primei instanțe cu privire la partajarea în cote-părți egale a automobilului de model „Kia Sorento”, care, la fel, s-a constatat a fi dobîndit de părți în timpul căsătoriei.

Însă, deoarece automobilul de model „Kia Sorento” anul producerii 2002, caroseria nr. KNEJC521535029294, cu nr. de înmatriculare CL NP 777, a fost transmis de către Popescu Ion în beneficiul lui Chiriac Mihai în scopul stingerii datoriei de 8000 de euro, justificat prima instanță a încasat în beneficiul Nataliei Popescu sulta de 4000 euro, ce constituie $\frac{1}{2}$ din valoarea bunului mobil.

În această ordine de idei, se atestă corectitudinea soluției primei instanțe cu privire la admiterea parțială a acțiunii inițiale și acțiunii reconvenționale.

În conexiunea celor relatate se constată că instanța de apel nu a calificat corect, din punct de vedere juridic, acțiunea cu care a fost investită, ce a dus la emiterea unei soluții greșite, pe când prima instanță în mod temeinic și legal a admis parțial acțiunea inițială și acțiunea reconvențională.

Distinct de cele relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, art. 445 alin. (3) Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se admite recursul declarat de către Natalia Popescu, reprezentată de avocatul Vladimirov Natalia.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2015 și se menține hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 02 iunie 2014 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Nataliei Popescu împotriva lui Popescu Ion, intervenient accesoriu Chiriac Mihai, cu privire la împărțirea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților și la cererea reconvențională a lui Popescu Ion împotriva Nataliei Popescu cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra bunurilor mobile și imobile și împărțirea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Valentina Clevadi

Ala Cobăneanu

Oleg Sternioală

Iurie Bejenaru